

Gustáv Murín

MAFIÁNI

RODINNÝ KLAN
MIŠENKOVCOV
MAFIÁNSKI BRATIA
MELLOVCI

Gustáv Murín

MAFIÁNI

Rodinný klan Mišenkovcov

Mafiánski bratia Mellovci

Obálka: Igor Vadovič

Už za komunistickéj vlády ovládali slovenské podsvetie rodinné klany, najskôr tie cigánske - napríklad piati bratia Suchánkovci, či Stojkovci...

Prechodnou fázou medzi týmito klanmi a mafiánskymi bratmi boli Danišovci, cigánsky klan s bratmi Tutim, Papasom a Dongom.

Oblasť hornej Nitry po roku 1989 ovládol rodinný klan Mišenkovcov a bratia Mellovci. Tí prví ako príklad rodinných sporov až po tragédiu, tí druhí ako príklad súdržnosti v páchaní zla. Oba príbehy sa prelínajú v zločinoch, ktoré páchali, a oba stoja za vyrozprávanie.

MIŠENKOVCI – Viliam Mišenka a spol.

Z Mišenkovcov sa najznámejším stal Viliam, a aj to až vtedy, keď ho policajní pátrači našli vo Venezuele a policajná eskorta spektakulárne previezla na Slovensko.

Jeho meno sa však už skôr mihlo v kauze najväčšej bankovej lúpeže na Slovensku v nitrianskej pobočke VÚB.

Slovenská krádež storočia

Z trezoru nitrianskej pobočky Všeobecnej úverovej banky (VÚB) počas prvého januárového víkendu 1996 zmizla astronomická suma v hodnote 174,7 milióna korún (cca 5,8 miliónov eur). Hoci objekt banky bol napojený na pult policajnej ostrahy, nijaký signál ohrozenia tam nezachytili.

„Najväčšia banková lúpež v dejinách republiky!“ hlásali vtedy novinové titulky.

Polícia zaistené stopy okamžite podrobila kriminalistickému skúmaniu. Na prvé logické otázky novinárov, či páchatelia môžu pochádzať spomedzi pracovníkov banky, vtedajší veliteľ odboru kriminálnej polície Okresného veliteľstva PZ v Nitre Pavel Leckéši odpovedal: „Prikláňame sa aj k tejto možnosti.“

Vedenie VÚB bolo otvorenejšie, keď konštatovalo hrubé porušenie bankových predpisov a zlyhanie ľudského faktora. O dva týždne neskôr odvolalo riaditeľa nitrianskej pobočky. Polícia vytvorila špecializovaný tím. Tento „tím“ v skutočnosti

tvoril jediný vyšetrovateľ! Nebola to náhoda. Po rokoch sa ukazuje, že tu opäť zasiahol nechvalne známy Lexov námestník SIS Jaroslav Svěchota.

Pôvodcov lúpeže by sa asi nikdy nepodarilo odhaliť, určite nie zo strany SIS, keby nenastala neplánovaná zmena – 30. júla 1999 prišiel na políciu Gustáv Iker so senzačným prehlásením, že vie, ako došlo ku krádeži, pretože sa na nej sám aktívne podieľal. Na spoluúčasť ho vraj nahovoril Július Buday, ktorý zorganizoval aj ďalších páchatel'ov. Bratia, Bohuš a Igor Slobodovci, mu pomohli obhliadnuť si trezor, ktorý mal za úlohu otvoriť. Bratia sa tiež postarali o vstup do banky a odstavenie alarmu. Pavol Kováč mal trezor otvoriť a Viliam Mišenka mal zaobstaráť kópie kľúčov. Iker vypovedal o priebehu krádeže trikrát. Dokonca opísal miesto, kde peniaze zakopali. No nikto z vyšetrovateľ'ov sa tam nešiel hneď pozrieť!

Gustáv Iker nebol žiadnym baránkom. Podobne ako Roháč, aj on sa v 80. rokoch pokúsil o násilný prechod štátnej hranice do Rakúska – ako rukojemníkov si pre zmenu zobral celý autobus s deťmi.

Po takomto priznaní nasledovali zatýkania a väzba uvalená od júla 1999 do januára 2000 na Gustáva Ikera aj Pavla Kováča a Júliusa Budaya. Podarení bratia Slobodovci boli vo väzbe tri roky (Igor: marec 1996 –január 2000 a Bohuš: marec 1996 – marec 1999). A tým to skončilo. Ikera v cele údajne navštívili dvaja páni v civile. Čo mu asi hovorili, pochopíme čoskoro. Vzápätí svoju výpoveď odvolal a vyhlásil, že na políciu sa prišiel priznať pod tlakom anonymných výhražných telefonátov o likvidácii jeho rodiny. Výpoveď mu vraj aj napísali na papier neznámi muži. Báľ sa o život. Čuduj sa svete, súd tejto rozprávke uveril. A bolo po vyšetrovaní. Márne vyšetrovateľ

prípadu major Miroslav Szabadoš upozorňoval: „Ak bol čistý ako ľalia, ako predtým mohol detailne opísať priestory banky či umiestnenie trezoru?“

Mišenka nešiel do väzby vôbec. Účasť na odvážnej krádeži mu zato mala vyniesť vedúce postavenie v podsvetí v Topoľčanoch a okolí, posilnené aj vraždou mafiánskeho bossa Novotného z Partizánskeho černákovcami 6. marca 1997 v Banskej Bystrici. Mišenka (s celým rodinným klanom, v rámci ktorého sa potom na smrť rozhákali) bol považovaný za nebezpečného a všetkého schopného.

O „daň“ z lúpeže v nitrianskej pobočke VÚB sa nečakane prihlásili sýkorovci. Ako píše Júlia Mikolášiková (*SME.blog*): „Zloději si odniesli vyše 173 miliónov korún (5 miliónov eur) v štyroch taškách. Vonku ich už čakal Július Buday. Išli do domu Igora Slobodu v Krvavých Šenkoch, kde si delili lup. Krátko na to prišli dvaja muži, ktorí im so zbraňou v ruke povedali, že peniaze sú ich a že im ´vyfúkli kšeft´. Navštívili ich vraj na príkaz bossa podsvetia Miroslava Sýkoru. Iker v jednom z nich spoznal dnes už mŕtveho Petra Križanoviča alias Durana, ktorý bol Sýkorova pravá ruka... Polovicu peňazí im museli odovzdať, zvyšnú si rozdelili medzi sebou. Bankovky nepočítali, delili ich podľa balíkov. Na jedného vychádzal podiel približne na 15 miliónov korún (497 908 eur).“ Sýkorovcom však takto ľahko nadobudnuté peniaze šťastie nepriniesli a ani pôvodná lúpežná banda si tie peniaze veľmi neužila. Podrobnosti o samotnej lúpeži i o tom kto informoval sýkorovcov o delení lupy, čudnej účasti SIS a nekonečnom súdnom procese sa dočítate v knihe „Mafiánsky gang Sýkorovcov“ (aj s priloženým DVD).

Pre tento náš príbeh je podstatnejší záver celej kauzy. Podľa špekulácií médií je možné vysvetliť navonok nepochopiteľné prietahy tak jasného prípadu „vyšším

záujmom“. A tým by mohol byť fakt, že Sýkora sa o tak ľahko získané peniaze podelil s niekým, kto si ich vlastne cez neho „vyzdvihol“. Ale moc tohto zástupcu „vyššieho záujmu“ časom predsa len skončila, a tak sa síce s veľkým oneskorením, ale predsa, páchatelia dostali pred súd. Obžalovaní však svoje predošlé priznania i výpovede odmietli zopakovať s tým, že sú nevinní. Súd sa tak ťahal od roku 2002 a pre neprítomnosť obžalovaných alebo advokátov bolo zmarených päťdesiat vytýčených termínov hlavného pojednávania. Podľa *Plus 7 dní* sa predseda senátu JUDr. Miroslav Šupa nad nekonečnými prieťahmi ani veľmi neznepokojoval. Došlo to tak ďaleko, že tento sudca zomrel a proces sa vrátil na začiatok, lebo nový si musel všetko naštudovať odznovu! Tak až po dvanástich rokoch súdneho procesu a osemnásť rokov po čine 29. októbra 2014 Najvyšší súd SR na štvrtý pokus potvrdil rozsudky. Vzhľadom k tomu, že súd musel ich zločin posudzovať podľa starého trestného zákona, účinného do 31. decembra 2005, boli pomerne mierne.

K bizarnostiam nášho súdnictva patrí, že tresty im boli znížené aj preto, že v súdnom konaní boli prieťahy, hoci tie spôsobili práve obžalovaní a ich obhajcovia. Termíny boli menené, rušené a odročované vždy na žiadosť obhajcov alebo obžalovaných. Súd prihliadal aj na to, že obvinení od spáchania činu viedli bezúhonný život.

A prečo by riskovali, keď sedeli na slušnom balíku peňazí? Túto otázku však súd vôbec nebral do úvahy.

Najviac dostal Bohuš Sloboda – osem rokov. Do väznice ho 15. decembra 2014 dovedli policajti.

Gustáv Iker si odsedí sedem rokov. To sa mu nepáčilo, trest nenastúpil a nitrianska polícia po ňom vyhlásila pátranie.

Pavel Kováč bol odsúdený na päť rokov. Do väznice nastúpil sám 29. novembra 2014.

Igor Sloboda bol odsúdený na päť rokov a do väznice ho 8. decembra 2014 dovedli policajti.

Július Buday dostal len podmienku 2 roky.

A Viliam Mišenka, ktorého pre celú sériu obvinení priviedli v putách z Venezuely, bol oslobodený. Podľa predsedu senátu: „Nevedel, o aký trezor ide, aj keď ho videl na fotografii. Skontaktoval doteraz dve neznáme osoby s G. Ikerom, a tým sa jeho úloha skončila. Neexistuje žiaden dôkaz, že by skutok spáchal.“ Prokurátor odvolanie proti rozsudku nepodal.

Kto je Mišenka

Viliam Mišenka aj s rodinou za socializmu emigroval do Rakúska. Odvd'ačil sa hostiteľskej krajine problémami so zákonom. Po Nežnej revolúcii sa na čas vrátil na Slovensko, ale už po pár rokoch to skúsil radšej v kanadskej provincii Britská Kolumbia v stavebníctve. Darilo sa mu tak, že si kúpil ranč. Vraj žil aj v stredoamerických krajinách, aktivity mal údajne aj v Číne. Ale pochopil, že zlatonosný Klondike je predsa len práve v tej dobe doma, a tak sa vrátil a rozbehol so synovcom Jozefom vtedy obľúbený kšeft s vratkami DPH. *TV JOJ* k tomu uviedla: „Podľa zdroja z prostredia Mišenkovej rodiny sme získali už dávnejšie informácie o tom, že práve Viliam učil Jozefa podnikáť a byť úspešným. Po čase, keď sa Jozef Mišenka stal solventným podnikateľom, mal začať robiť podvody práve na podnikateľských aktivitách jeho vlastného strýka“.

Pozoruhodná je informácia, že Mišenka s Černákom sedeli vo väzení v Leopoldove od roku 1997 do roku 2000. „Poznám ho približne od polovice 90-tych rokov a mal som s ním čisto priateľský vzťah,“ uviedol podľa *N. Času* Černák vyšetrovateľovi o Mišenkovi. Na Okresnom súde v Nitre k prípadu vraždy Jozefa Gudábu doplnil (*topky.sk*): „Bol som členom organizovanej skupiny v Banskej Bystrici a poznal som aj ostatných členov organizovaných skupín. Viliama Mišenku som nemal zaregistrovaného v žiadnej skupine. V roku 2003 som sa s ním viackrát stretol, ale nemali sme spolu žiadne spoločné obchodné aktivity“.

Na mafiánskych zoznamoch, ktoré na jeseň 2011 unikli z polície, bol Viliam Mišenka vedený v skupine sýkorovcov. Zrejme kvôli operatívnym správam, že s nebohým super-bossom Miroslavom Sýkorom kšeftoval s automobilmi dovezenými z Rakúska, kde bol Mišenka ako doma. Neskôr sa objavili správy o úzkom prepojení Mišenkovcov a Mellovcov, čo by vysvetľovalo skratku k skupine černákovcov. Mohli v tom byť aj zbrane, ktorých si zo skladov rozpadnutého Sovietskeho zväzu nahromadil jeden z Mišenkovcov za celý arzenál.

Ján Krajčík, ktorý sa prihlásil ako korunný svedok v prípade Viliama Mišenku, pre denník *Plus 1 deň* v apríli 2013 tvrdil, že Viliam Mišenka vlastní veľký majetok vo Venezuele a v Kanade. V Kanade má asi 30 miliónov dolárov, do Venezuely presúval sedem miliónov, v Rakúsku vlastní tri byty a na Slovensku má majetok v hodnote 10 miliónov eur. Médiám tvrdil, že Mišenka je nedotknuteľný pre styky s vplyvnými ľuďmi, ktoré sú zadokumentované fotografiami z ich stretnutí (*Plus 7 dní*):

„Fotografie mám na svoju ochranu, a má ich aj Vilo. Boli to veľmi vplyvní ľudia, politici, prokurátori aj vysokopostavení policajti.“ Tie fotografie sa však nikde

neobjavili. A to Krajčík tvrdil, že (*Plus 1 deň*): „Som si viac ako istý, že ak by Vila priviezli na Slovensko, tak sa vďaka nim dostane von.“ Jediné, čo sa podarilo bulváru získať, je fotografia Mišenku z apartmánového domu vo Venezuele, ktorá má len tú váhu, že tam má dotyčný jasnú nadváhu. Ďalší taký zber dokazuje len to, že si v októbri 2006 so svojimi kamarátmi Slovákami posedel pri koláči a pive v zrube v letovisku Whistler.

Viliam Mišenka tvrdenia Jána Krajčíka poprel a vyšetrovateľom povedal, že vo Venezuele nevlastní žiadne domy, hotely a ani zlatú baňu. Poprel tiež prevody miliónov z Kanady a majetky na Slovensku. Uviedol, že vlastní len dom a pozemky v Topoľčanoch. O Krajčíkovi ešte budeme počuť, lebo jeho svedectvá smerovali aj k vraždám, ale nepotvrdili sa. Naopak...

Mišenka mladší v problémoch

Keď sa Viliam Mišenka vrátil na Slovensko z Kanady, cez synovca Jozefa síce našiel zdroj ľahko získaných peňazí, ale aj ešte väčší zdroj problémov. Jozef Mišenka bol široko-dáľeko známa firma a mal za sebou dramatickú minulosť. Vráťane únosu a vydierania.

Ako píše *SME*: „...Bystrík Š. po predchádzajúcom konflikte s Jozefom Mišenkom zosnoval z pomsty jeho únos a pôvodne ho plánoval usmrtiť. Vykopal preňho aj hrob. Topoľčianskeho podnikateľa uniesli obžalovaní 6. júna 2008 tak, že prezlečení za policajtov zastavili jeho auto a prinútili ho nasadnúť do ich vozidla. Tam ho spúťali a previezli na chatu na Duchonke. Pod hrozbou zabitia ho prinútili, aby kontaktoval svoju družku, aby priniesla na dohodnuté miesto výkupné tri milióny

korún. Peniaze im odovzdala pred obchodným domom v Bánovciach nad Bebravou. Po spočítaní peňazí zistili, že dostali 2,1 milióna korún. Ďalších 45-tisíc korún zobrali z vrečka Mišenkovi pri únose. Únoscovia neskôr žiadali ďalších päť miliónov korún, ktoré im družka mala priniesť do Handlovej. Družka však všetko nahlásila na políciu a peniaze si už pre monitorovanie priestorov políciou nikto neprevzal. Bystrík Š. Mišenku prepustil na slobodu 11. júna. Ten nešiel hneď domov, ani na políciu, ale ku kamarátovi a údajne plánoval pomstu svojim únoscom. Na políciu išiel až 13. júna“.

Mišenku teda uniesli štyria muži pred obcou Horné Chlebany v okrese Topoľčany, pričom jeho auto zastavil muž prezlečený za dopravného policajta. Ostatní traja, ktorí sedeli v aute, mali uniformy špeciálnych policajných útvarov. Tie zohnal Peter Dobrovodský, ktorý mal medzi kukláčmi kamarátov.

Podľa výpovede Mišenku mali únoscovia už pripravený hrob vysypaný vápnom a aj pozinkovaný plech na prekrytie ilegálneho hrobu, proti odhaleniu termovíziou. Mišenkovi oznámili, že síce pracujú na objednávku, ale môže sa vykúpiť. Keď ponúkol pol milióna korún, odpoveďou bol rana do tváre. Nakoniec sa dohodli na troch miliónoch a Mišenkova družka zohnala aspoň približnú sumu. Aj tak ho nepustili a žiadali ešte päť miliónov navrch. To už ale zúfalá žena nedokázala zohnať, a tak o pomoc požiadala políciu. Tá „doplatok“ výkupného pripravila, ale to už dostala banda echo, že miesto je monitorované kukláčmi. Tak Mišenku radšej prepustili. Podľa reportérky Ľudmily Lackovej sa do veci vložil aj istý trenčiansky advokát, ktorý oslovil matku uneseného. Za „všimné“ 700 000 korún pre neho sľúbil dodať únoscom zvyšok do troch miliónov s tým, že syn sa jej určite vráti živý. Matka vraj túto trojmiliónovú sumu vyplatila a syn sa vrátil, ale toto extra-výkupné ho len

rozzúrilo. Akoby nevedel, že niektorí advokáti sa na špinavé obchody s mafiánmi špecializujú.

H3 na úteku

Jadrom bandy únoscov bolo trio pod prezývkou H3.

Títo traja boli (ako sa kedysi zvyklo hovorievať) „pre šibenicu rodení“. Fyzicky najmenej zdatný bol Hatina, o to viac myslel aj za tých druhých. Najmä, keď ho gamblerské sklony priviedli k obvineniam za výtržníctvo, poškodzovanie cudzej veci, krádež, ublíženie na zdraví a vydieranie.

Hlavným bojovníkom bol Halás so špeciálnym vojenským výcvikom, štyrmi rokmi na mierových misiách a dvomi rokmi vo Francúzskej légii.

Hipp sa už ako 20-ročný dostal do väzenia, kde sa za 5 rokov v III. nápravnej skupine dostal do blízkosti mafiánskych bratov Mellovcov a Černákovho zástupcu Kaštana.

Polícii sa pomerne rýchlo podarilo zistiť páchatel'ov Mišenkovho únosu. Ale trio výtečníkov s prezývkou H3 stihlo ujsť. Menili krajiny pobytu, ale podľa reportérky Ľudmily Lackovej sa najdlhšie usadili v gréckom Solúne, kde im pomáhal udomáčniť sa bývalý policajný funkcionár z Nitry. Prenajali si veľkú vilu priamo nad morom, a dokonca si sem na čas pozvali aj svoje partnerky s deťmi. Vďaka dobrým kontaktom na niektorých topoľčianskych policajtov si dokonca trúfli odskočiť na deň-dva aj na Slovensko. To už ale mali falošné doklady.

Nazbierané peniaze sa míňali, a tak sa rozhodli pre lúpež aj v Grécku. Pri náhodnej cestnej kontrole im však našli zbraň a z najhoršieho ich vraj dostala až ruská mafia

úplatkami. To ich rozhádalo, a tak sa Hatina vybral do Írska za príbuznými. Halás mal kontakty vo Francúzsku a tam zobral aj Hippa. Ale pri ceste do Nemecka ich chytili. Halás sa pokúsil márne o útek. Zato to nemecké úrady povzbudilo, aby sa vypečenej dvojice čím skôr zbavili.

Hatina unikal pod cudzími menami a so zmeneným výzorom. Nakoniec doplatil, tak ako mnohí pred ním aj po ňom, na túžbu po rodine. Vrátil sa do Grécka a na letisko si šiel vyzdvihnúť manželku s dcérkou, ktoré prilietali z Viedne. A to len preto, aby boli svedkami jeho bleskového zatknutia.

Súd s únoscami

Žaloba vinila deviatich, ale Igora H. senát pre dlhotrvajúcu hladovku vylúčil na samostatné konanie. Zvyšní si v júli 2013 vypočuli na Okresnom súde v Nitre rozsudky na väzenie od 8,5 do 22 rokov a povinnosť zaplatiť rodine Mišenkovcov sumu 2 145 000 korún (cca 71 120 eur). Bystrík Šuhajda ako organizátor dostal 22 rokov vo väznici s maximálnym stupňom stráženia. Odsúdení boli aj Ján (14 rokov) a Peter (15 rokov) Pánisovci z Dolných Vesteníc, Daniel Hatina z Nitry (15 rokov), Boris Hipp (8,5 roka) a Igor Halás zo Šale (20 rokov), taktiež Martin Durza (10 rokov), Peter Dobrovodský (ako viackrát súdne trestaný dostal 22 rokov vo väznici s maximálnym stupňom stráženia), a Tomáš Martiník (10 rokov) Len Hipp sa od začiatku priznal k vinne a udal aj ostatných. Aj Hatina neskôr opísal priebeh únosu a rodine Mišenku sa ospravedlnil.

Niektorí obžalovaní tvrdili, že Mišenka zorganizoval svoj únos sám preto, že dlhoval skupine Ježkovcov z východného Slovenska 12 miliónov korún (cca 398 000

eur). Podľa hlavného obžalovaného Šuhajdu dlžil aj kamarátovi Karola Mella z Nitry a podotkol, že Karol Mello pred tým, ako ušiel, bol u Mišenku doma (*N. Čas*): „Dodo celý incident zmanipuloval, aby nemusel vrátiť peniaze. Dodo mi povedal, že keby dal tých, čo im dlžil zavrieť cez známych policajtov, mohli by sa mu pomstiť, lebo to boli vplyvní ľudia. Tak vymyslel toto.“ Opisoval, ako boli na chate a ako sám Mišenka kopal jamu v Horných Vesteniciach a telefonoval kvôli výkupnému družke (*N. Čas*): „Mal kamarátov policajtov, riaditeľ ÚBOKu vravel, že sa to všetko vybaví, aby to išlo dostratena a že mňa z toho vynechajú.“ Keď Mišenku po odovzdaní výkupného pustili, išiel vraj samotný Šuhajda únos oznámiť na políciu (*N. Čas*): „Povedal mi, že v Nitre mu na polícii neveria. Odkázal mi, aby som išiel na políciu do Bratislavy, a tam sa prihlásil, kázal mi, ako a čo mám o únose vypovedať. Policajti z ÚBOKu sa so mnou stretli v reštaurácii a kúpili mi pizzu. Tvrdili, že ma skryjú na chatu, že mi zmenia identitu.“ Súd tejto verzii neuveril, lebo Mišenkova družka vyhlásila, že dlhy mu vznikli až po tom, čo vyplatila únosom výkupné, keďže si tie peniaze požičala. Je to zaujímavá informácia, pretože ukazuje na široké kontakty Mišenku v podsvetí. Od Mella po „Ježkovcov“, pričom pod touto prezývkou sa môže skrývať známa popradská família Kušmírekovcov, ktorí mali blízko k údajnému mafiánskemu bossovi Žembovi (viac v knihe „Mafia v Poprade“).

Dohra známej bandy

Takmer rovnaká zostava kriminálnikov si o necelých päť rokov neskôr, v januári 2018, vypočula ešte prísnejšie tresty za dve lúpežné prepadnutia (*Plus 1 deň*): „Prepad v Matúškove sa stal 7. januára 2008 a zúčastnili sa na ňom Boris Hipp (38),

Daniel Hatina (42), Igor Halás (43), Peter Dobrovodský (53), Peter Pánis (33), ako aj Bystrík Šuhajda (33)... V Matúškove chceli muži, maskovaní kuklami a nepriestrelnými vestami a oblečení s nápisom POLÍCIA, ulúpiť zmenárikovi Ladislavovi Kováčovi v prepočte na súčasnú menu asi 78-tisíc eur, no... hoci v aute mal veľkú sumu peňazí, nevzali mu nič. Pri prepade auta, v ktorom sa Kováč s manželkou viezli, došlo k neplánovanej streľbe, pri ktorej Halás vystrelil zo samopalu približne 10 rán, pričom jedna z nich zasiahla do hlavy za volantom sediaceho Kováča. Namieste bol mŕtvy. Jeho manželka Ildikó streľbu akoby zázrakom prežila...”

Ten zázrak sa volá mobilný telefón, v ktorom guľka uviazla. Kováča zablokovala banda dvomi autami, ale napriek dôkladnému nácviku, rýchlo sa prezradili. Hatina sa pri vystupovaní z auta zamotal do šnúry, napojenej na blikajúce policajné svetlo, a spadol. Kováč sa rýchlo spamätal a prudkým cúvaním a rozjazdom si robil priestor medzi obomi vozmi bandy na únik. Vtedy začal Halás strieľať. Bolo len pol siedmej večer a streľba na frekventovanej ceste pútala pozornosť. Preto banda ušla a na mieste zanechala mŕtveho Kováča a nedotknutý kufrík s tromi miliónmi korún (cca 99,5 tisíca eur).

Halás sa na súde obhajoval slovami (*Plus 1 deň*): „Kováč do mňa pri snahe s autom ujsť narazil a pri tom sa spustila so samopalu nekontrolovateľná a nezavinená streľba. Moja vina na jeho smrti je nesporná, hoci som na jeho auto strieľať nechcel. Nechcel som zavraždiť ani jeho, ani jeho manželku, veľmi to ľutujem a tiež prosím Boha, aby mi odpustil. Moja vina na smrti Kováča je obrovská, nie však absolútna. Som pripravený prijať trest, ale tiež viesť riadny život na slobode.“

Je pozoruhodné, že tento kriminálnik rozlišuje medzi vinou „obrovskou“ a „absolútnou“ (?) a sľubuje sa polepšiť na slobode (?!), akoby zabudol, že je namočený aj do druhého zločinu, ktorý riešil súd (*Plus 1 deň*): „Kriminálnici sa rozhodli, že si akciu zopakujú, tentokrát na severe Slovenska. Tip na zmenárniku im mal dať tentokrát Anton ´Tony´ Ferleťják (46), známy z reality šou *Vyvolení*, a podieľať sa na nej podľa prokuratúry mali aj Jozef Skurcoňák (42) a Martin Fáber (32). Obeťou bol ďalší zmenárnik, Peter Voráček z Rabče, ktorého prepadli v jeho dome 19. marca 2008 v nočných hodinách. Pri tom zviazali nielen jeho, ale i jeho manželku, pričom oboch zbili a z domu ukradli veľké množstvo peňazí. Malo ísť v prepočte až o takmer 160-tisíc eur“. Aj k tomu mal Halás, ktorý celú akciu podľa jeho slov tentokrát naplánoval sám, „oslobodzujúci“ komentár (*Plus 1 deň*): „Tie peniaze som osobne počítal a bolo to 3,7 milióna korún (asi 123-tisíc eur)“. Z tejto sumy pripadlo až pol milióna korún „hviezde“ reality šou *Vyvolení TV JOJ*, pretože ako zločinecký tipér dodával v rámci tejto „služby“ aj plány domu, prístupových ciest a opis zvykov obetí.

A tak sa celej bande ušli „prídavky“ k rozsudkom za únos Mišenku:

Igor Halás - doživotie (zrušený predchádzajúci trest za únos J. Mišenku na 20 rokov).

Peter Dobrovodský - 24 rokov (zrušil predchádzajúcich 22 rokov za únos J. Mišenku).

Daniel Hatina - 22 rokov (zrušil predchádzajúcich 15 rokov za únos J. Mišenku).

Anton Ferleťják - 15 rokov (zrušil predchádzajúci 2 ročný trest).

Jozef Skurcoňák - 15 rokov.

Peter Pánis – 15 rokov (sudca upustil od uloženia trestu a ponechal jeho výšku za predchádzajúci trestný čin únosu J. Mišenku, pretože Pánis pristúpil na Dohodu o vine a treste).

Martin Fáber – 8 rokov (tiež pristúpil na Dohodu o vine a treste).

Opäť najlepšie obišiel Boris Hipp, ktorý, ako v prípade únosu Mišenku, sa pred súdom ako prvý pohotovo kajaľ. Nepomohlo ani Halásovo tvrdenie, že samopal, z ktorého strieľal, nabil Hipp, a podal mu dal do rúk (*Plus 1 deň*): „Organizátorom bol on, hoci sme zbrane na prepád nakupovali spolu. Boli expanzné, ich sfunkčnenie, rovnako ako ich uskladnenie, mal ale na starosti on. Po akcii v Matúškove celý arzenál, okrem kalašnikova a škorpióna, ktorý sme použili v Rabči, ukryl v pivnici u neho v Šali-Veči.“

Hippovi napomohlo aj bizarné pravidlo našich neoliberalných súdov, podľa ktorého sa do nového trestu zarátavajú aj predošlé. Na oko teda dostal 9 rokov a 4 mesiace, lenže vo väzení si už odsedel 7 rokov a 10 dní, čo je hranica, po ktorej môže požiadať o odpustenie trestu. A tak ako jediný zo súdu odkráčal voľný...

Problémy na pokračovanie

Len čo sa Jozef Mišenka vyhrabal z kauzy únosu, končí v roku 2009 vo väzbe kvôli miliónovej kauze neodvedených daní z obchodu so živými prasatami z Holandska. Vyšetrovatelia sa mali zamerať práve na daňové dokumenty, účtovné doklady a faktúry, ktoré údajne zaistili u Mišenku a u jeho priateľa a právnik. Jeden z Mišenkových spoločníkov pri náhlej policajnej razii chcel účtovné záznamy ukryť tak, že ich vopchal do aktovky svojho dieťaťa, ktoré práve odchádzalo do školy. Na

pomoc Mišenkovi priskočila jeho matka a pripravila veľkú sumu na jeho kauciu. Pravda, lacnejšie by ho vyšla spolupráca s políciou. A pri nej by bola, pochopiteľne, najzaujímavejšia história kriminálnych činov jeho strýka Viliama. Takže keď v auguste 2009 vybuchla vo firme Euromont TO starostlivej mamy Mišenkovej bomba s fatálnymi následkami, okamžite bol podozrivý práve Viliam Mišenka. To stojí za samostatnú kapitolu.

V júli 2010 sa Jozef Mišenka dostáva z väzby, a to na telefonický pokyn dnes už morálne úplne skompromitovaného vtedajšieho generálneho prokurátora Drahoslava Trnku. Mišenka si však tej slobody veľmi neužije. Za posledným a rozhodujúcim útokom naňho je opäť podozrenie umlčať ho skôr, než by prehovoril o všetkom, čo o miestnom podsvetí vedel.

Mafiánsky život, mafiánsky koniec

Dňa 20. júla 2010 odchádza Jozef Mišenka na mercedese svojej družky z domu. Ďaleko však nedôjde. V tichej uličke mesta tridsiatimi ranami zo samopalu neznámy páchateľ prevrátil auto, v ktorom sa viezol Mišenka. Jedna zo striel ho trafila do hlavy a Mišenka skončil na jednotke intenzívnej starostlivosti. Mal len 33 rokov. Útočníci strieľali zo Škody Octavia, ktorú neskôr podpálili pri rekreačnej oblasti Duchonka. Vo vraku auta kriminalisti našli obhorené torzo samopalu, vzor 58, s odstráneným výrobným číslom. Na druhý deň mal byť Jozef Mišenka na pojednávaní na súde v Trenčíne v kauze vydierania. Jedným z motívov mafiánskej popravy mohla byť aj obava, že by sa tam rozhovoril. Ale nie jediným. Mišenka v Topoľčanoch nebol neznámou osobou. Miestni ľudia ho spájali s podsvetím. V Topoľčanoch bolo

verejným tajomstvom, že zavraždený Mišenka mal pod palcom desiatky topolčianskych policajtov, vplyvných funkcionárov a naopak, bol v konfliktoch s miestnou skupinou podnikateľov. Zaznelo aj konkrétne meno Mgr. Michala B., ktorý sa voči tomu ohradil (*Život*): „Nie je pravda, že som bol jedným z najbližších priateľov zavraždeného Jozefa Mišenku, alebo že by som sa podieľal na jeho podnikateľských či iných aktivitách. Bolo mojou služobnou povinnosťou ako príslušníka špecializovaného útvaru Policajného zboru SR kontaktovať osoby, ktoré sa pohybovali v kriminálnom prostredí a prostredníctvom nich prenikať do kriminálneho prostredia.“ Tak aspoň vieme, kde sa Jozef Mišenka pohyboval, a že problémy, keď išlo jemu alebo jeho rodine či blízkym o život, mal aj v minulosti. Týždenník *Plus 7 dní* v článku Henriety Ďurovovej citoval neznámy zdroj: „Jožo Mišenka bol väčší grázle než Vilo, ten okrádal štát, no Jožo okrádal ľudí, firmy. Mal kontakty všade, na polícii, prokuratúre, dokonca v SIS. Medzi jeho najbližších priateľov patrilo dokonca aj bývalý policajt Michal Buraľ, známy zo spisu Gorila, ktorý napokon pracoval vo vysokej funkcii spravodajskej služby. Takých, čo by sa ho radi zbavili, bolo dosť. Bežnému človeku sa o takýchto známostiach a prepojeniach nemôže ani len snívať, na väčšinu ´obchodov´, ktorými sa títo ľudia živili, treba nielen silný žalúdok, ale najmä absenciu akejkolvek morálky“.

Matka Jozefa Mišenku má svoj vlastný pohľad a pre ňu je za všetkým jeho strýko Viliam (*Plus 7 dní*): „Doda zlikvidoval preto, lebo zrejme vedel o vražde Gudábu a bál sa, že môj syn prehovorí. Môj syn nebol svätušká, ale jedno viem iste, s vraždou by nikdy nesúhlasil...“

Podľa vyšetrovateľov si túto popravu objednal Mišenkov sused Milan Pavlovič u Ivana Skalického a Róberta Trajkova alias Netvora z bandy piťovcov. Na čine sa podieľal aj Roland Mišech, ktorý viedol auto so strelcom Goranom, Macedóncom. Na toho bola ale slovenská spravodlivosť krátka pre prekážky s jeho vydaním. Nakoniec ho pre problémy so stotožnením ani nesúdili...

Pavlovič tvrdil pred senátom, že nemal motív dať zabiť suseda Mišenku a nikdy ho nevinil za bitku, ktorú dostal ešte v roku 2008, keď ho doma na dvore napadli a ťažko zranili (*noviny.sk/TV JOJ*): „Jozef Mišenka bol vo vážnom konflikte s miestnymi podnikateľmi aj mužmi priamo z Topoľčian. V sobotu 13.12.2008 v skorých ranných hodinách, priamo v Topoľčanoch, nožmi a automatickými pištoľami napadli traja ozbrojení muži Milana Pavloviča. Za útokom mal stáť práve Jozef Mišenka a jeho spoločník, právnik Juraj Š.. Traja muži Milana Pavloviča vylákali z domu pod zámienkou vyriešenia menšieho nedorozumenia v istom podniku. Odtiaľ mal dať napadnutý muž vyhadzovačom pokyn vyhodiť Mišenkovho spoločníka, právnik Juraja Š. Na Milana Pavloviča, ktorý k bráne svojho domu prišiel iba v pyžame, zaútočili nožmi a snažili sa ho zmrzačiť. Ten sa ubránil, lebo mal pri sebe vreckový revolver. Zraneného Pavloviča následne strážili ozbrojení policajti priamo v nemocnici... Besnenie troch mužov pred Pavlovičovým domom v osudné ráno videla jeho manželka aj malá dcérka. Mesiac po tomto krvavom incidente sa polícii dňa 12. 1. 2009 prihlásili páchatelia sami. Na Pavloviča nožmi útočili a strieľali pištoľami Eduard Cigán, František Baránek a Andrej Strýček“. Posledne menovaného Pavlovič pri svojej obrane v osudné ráno vážne postrelil do brucha.